

de ere saa gjennemfigtige, at Ingen tillægger dem nogen som helst Betydning. Det er naarere en Følge af vor umaadelige Mangel paa Mod til at bekjende helt ud her i Landet, hvad vi gjøre, at vi have fremført alle disse Undskyldningsgrunde, f. Ex. at Regjeringen er nødt til at udstede en provisorisk Finantsloov, hvorved den satte sig ud baade over sin grundlovmæssige Ret og over Folkethingets Beto. Det er en uholdbar Paastand, naar det dog er givet, at der blev budt Regjeringen i Fællesudvalget en Finantsloov, der var rundeligere end den Finantsloov, Regjeringen havde taget imod Aaret i Forveien. Eller f. Ex. den Paastand, at Kongemagtens Ukræntelighed her krævede en saadan Optraeden fra Regjeringens Side, som om nogensinde Kongemagten kan bygges paa Retstrænkelse. Det er en fuldstændig Umulighed. Man kan bygge en Tyranni, et Tyranni, sin egen personlige Magt derpaa; men Kongemagten i vore Dage staar og falder med Retten. Det er en aldeles utvivlsom Sag. Den Naade, hvorpaa Fortolkningerne have afløst hinanden i den senere Tid, maa ogsaa tydelig nok vise, at nu er vi langt udenfor det Omraade, hvor man argumenterer længer. Naar man gjør saadanne Fortolkninger gjældende, som der er gjort gjældende her i de sidste 10 Aar, tror jeg, at Enhver, der vil se uhildet paa Tingene, vil være fuldkomment paa det Reene med, at det, man søger, er ikke Grundlovens Mening, men hvorledes man bedst kan slippe fra den. Og det gaar saa vidt, at det ikke er mere end et Par Dage siden, at Regjeringspartiet var nødt til at desavouere sin egen Fører i Landstthinget, fordi hans Fortolkninger ikke vare brugelige til, at de overhovedet kunde komme nogen Vegne med det, der saaledes efter denne yderlig reaktionære, yderlig konservative — jeg bruger ikke Ordet i nogen fornærmelig Betydning — Mands Opfattelse stemmede med Grundloven. Nei, hvad der er sket sidste Vinter, er i for frisk Minde: hvorledes Regjeringen forelagde en Finantsloov, som den ikke havde noget som helst Haab om at kunne sætte igjennem efter de Valg, der havde fundet Sted. Den Naade, hvorpaa Regjeringen forstyrrede eller tilintetgjorde ethvert Haab om Tilveiebringelsen af en midlertidig Finantsloov, baade ved sit Forslag og ganske særlig ved den Naade, hvorpaa den stillede sig til Landstthingets Nægtelse af at forhandle saadanne Love med Folkethinget, og endelig hele Regjeringens Holdning i Fællesudvalget er af den Natur, at jeg betragter det som Noget, om hvilket vi, alle vorne Men-

nesker i det Mindste, ere enige i at sige eller indrømme, at, hvad Regjeringen her har gjort, er ikke tilfældigt, men forberedt. Jeg ønsker ikke at bruge noget stærkere Udtryk, idet jeg er mig meget vel bevidst, at ved at bestynde Regjeringen for forberedt Grundlovsbrud har jeg derigjennem rettet en Bestyldning mod Regjeringen, der klinger ti Gange haardere ude i Landet, end den lyder her i Salen. Det tror jeg, det er jeg vis paa, og jeg ønsker ikke at gjøre Bestyldningerne stærkere, end det er nødvendigt, men i Sandhedens Interesse er det absolut nødvendigt, at vi her i Thinget tale rent ud, og at vi ikke spille Komedie for hverandre og lade, som om her var Noget, der var sket tilfældig, som vi dog alle ere enige om var forberedt. Det var forberedt, thi det var den eneste Naade, hvorpaa den Politik kunde gennemføres, hvis Naal maatte oprindeligt var en Forstaaelse af Forfatningen, men hvis Naal ganske tydelig er bleven en udelukkende Hævdelse af egen Magt og ikke en Smule Andet. Det Program, Regjeringen møder med nu, er Magten og ikke Andet. Det er muligt, at Regjeringen gjør sig Illusioner, at den tror, at den ved at sætte Magten i Rettens Sted, ved at træde Folkethinget under Fødder — thi paa anden Naade kan man ikke betegne Regjeringens Naade at træde op paa imod Folkethingets Beto og i sin Almindelighed i Anledning af de foreløbige Loves Forelæggelse — det er muligt, for dog at tage alle undskyldende Momenter med, at Regjeringen gjør sig den Illusion, at den paa den Naade kan føre Forholdene tilbage i grundlovmæssig Stand. Men dette er en Illusion, og det af to Grunde. Det er en Illusion, thi Regjeringen boier aldrig Folkethinget paa den Naade, aldrig nogensinde, og Regjeringen boier heller ikke Bælgerne. Det staar til Regjeringen at prøve det, Regjeringen kan prøve en Opløsning, det har den Ret til, og kan den faae Bælgerne til at desavouere det nuværende Flertal, nu vel, saa har Regjeringen jo Ret, men jeg er fuldstændig paa det Reene med, at det sker ikke. Men det er ogsaa af en anden Grund en Illusion. Det er en Illusion, fordi man ikke ved at indføre Retstrænkelsen som Pragis i et Lands politiske Liv nogensinde naaer forfatningsmæssige Tilstande; thi seirer Regjeringen, vil vor Forfatning være forandret i Retning af Ophævelse af Folkethingets Beto, og det vil føre til fortsat Absolutisme, men det fører aldrig tilbage til Grundloven. Derfor maa det være Enhver klart — og det er det ogsaa og bliver det hver Dag mere og mere — at vi staa her